

## **Концепция на проект „Ентропия на пространството“/ Entropy of Space**

Проектът предвижда инсталиране в затвореното пространство на зала „Тициан“ на огледална стена с размери 6.80 на 3.58 метра, с издадени напред и вградени назад паралелепипедни огледални обеми. Пространството от зрителския вход в залата към огледалната стена е покрито плътно с кварцов пясък.

Предложеният проект използва принципа на огледалото като инструмент едновременно за вглеждане в себе си и за създаване на виртуални/имагинерни пространства. Отстъпвайки от основния принцип на архитектурата – функционалността, - проектът цели да отвори пространство за изследвания и експерименти и така да въвлече зрителя като активен участник в конструирането и деконструирането на образи и пространства. „Ентропия на пространството“ изважда зрителя от обичайния комфорт на създадените от човека пространства и го поставя в търсения дискомфорт на изтритите граници между действителност и виртуалност.

Темата на биеналето, „Лаборатория на бъдещето“, предполага архитектите да осмислят как създаваните от тях функционални обекти – сгради, съоръжения, урбанистични решения – влияят на индивида и обществата и така моделират бъдещето. Едно бъдеще, което във второто десетилетие на 21. век изглежда повече от тревожно, с човечество, изправено пред проблеми като пренаселеност, недостиг на ресурси, драматични екологични промени, бежански вълни, свръхпроизводство, хуманитарни кризи... Същевременно, съвременното ни общество, характеризирано от философи като Зигмунд Бауман и Умберто Еко като „течно общество“, изглежда окончателно фрагментирано на обособени субгрупи по интереси и убеждения, несвързани помежду си с друго освен от общата мания по гледането, оглеждането, консумирането и постоянното произвеждане на образи на себе си.

В тази посока работи визията на проекта „Ентропия на пространството“. Огледалните повърхности многократно отразяват зрителя/ зрителите, накъсвайки образите, вадейки неочаквани ракурси и изненадващо поставяйки ги едни до други в имагинерни (виртуални) пространства, макар зрителите да не са застанали заедно в действителност. Същевременно материалът на

огледалото, създадено от втечен пясък, и пясъците по пода на изложбената зала преpraщат към климатичните пустини, които заплашват природата и нашите жизнени пространства в следствие на необузданата човешка дейност на планетата в последните десетилетия. Както и да погледнем, заплахата идва от нас... Има ли надежда за бъдещето? Нея може би ще открием отново, вглеждайки се в нас, човещите, търсейки онова устойчиво градивно начало, което ни обединява отвъд повърхността...

Доколко процесите на социален разпад, очертани от Бауман и Еко, са обратими? Според физиците, движението към ентропия, безпорядък, в една затворена система не намалява освен ако не се въведе някаква енергия отвън. Но откъде може да дойде тази енергия „отвън“ на човешкото общество, след като по всичко личи, сме поизоставили идеята за някакъв трансцедентен всемогъщ бог, който да пренарежда света ни? Как, в епохата след края на големите разкази, човеществото може да създаде нов голям разказ, който да доведе по голямата позитивна промяна, носеща спасение на планетата? Могат ли архитектите и артистите отново да бъдат визионерите, повели човеществото по нов път - както това стана в началото на миналия век?